

Cá Mắc Cạn

Lại Thị Mơ

Thằng Vũ gào lên:

- Cho đi chơi đi, daddy! Hu hu ở trong nhà goài . Hu hu...

Gào xong, nó lăn xuống sàn nhà, giãy đành đạch, hai chân dậm đùng đùng. Ông lắc đầu, bà chép miệng:

- Thật khổ cho trẻ con, cứ bị nhốt trong nhà.

Bố nó đang sửa xe ngoài garage, nghe tiếng la hét chạy vào, 2 tay còn đang dính đầy dầu mỡ, chỉ đứng ngay cửa nhìn vào, thờ dài. Cô Dung, mẹ thằng Vũ đang ở dưới bếp, cuống quýt chạy vào. Thấy cả 4 người lớn cùng đứng nhìn, thằng Vũ càng làm già, lăn qua lăn lại trên sàn nhà bù lu bù loa:

- No swimming, No chuck e cheese...

Mọi người bắt lực nhìn nhau, biết sao bây giờ? cô Dung đành sà xuống ôm thằng nhóc dỗ dành:

- Khi nào hết dịch Bố mẹ cho đi.
- Dịt, dịt ...what is dịt? When?
- Ờ, ờ...

Mẹ nó chỉ ờ ờ, chứ biết lúc nào hết dịch mà nói. Làm sao giải thích cho thằng bé 5 tuổi biết về con covid vô hình, nhưng gây kinh hoàng cho cả thế giới. Có phải chỉ mình thằng cháu bực bội đâu, ngay cả ông bà bố mẹ của nó cũng rầu rĩ chán ngán lắm rồi. Bố mẹ làm việc ở nhà, còn ông nội cũng chẳng còn được khê khà cà phê, cà pháo với mấy ông bạn già. Bà chỉ có niềm vui nhỏ bé đi lễ mỗi sáng Chủ Nhật, rồi la cà dạo quanh cái chợ chồm hổm bên cạnh nhà thờ, kiếm mua mấy bó rau tươi người ta vừa hái. Thằng nhóc nay bị cấm ra đường, cũng không được đến trường vui đùa với các bạn.

Một tuần, rồi tới một tháng, lúc đầu thằng nhóc cũng không để ý vì mãi chơi các món đồ chơi bố mẹ mua đầy nhà (như một hình thức hồi lộ nó đừng mè nheo). Một tháng, rồi tới 2 tháng, từ từ tới gần giáp năm, thằng nhóc bắt đầu thấy có gì bất thường. Lúc đầu nó chỉ hỏi rồi cũng thôi, khi nghe bố mẹ dỗ dành hứa sẽ có nhiều thứ hấp dẫn cho nó, khi hết dịch. Càng về sau, nó càng nhớ trường nhớ bạn, nhớ các sinh hoạt hàng tuần được bố mẹ cho đi chơi ngoài phố. Ti vi, tablets mãi cũng chán, thằng bé hiếu động mà bị nhốt trong nhà, ủ dột như con gà mắc mưa. Ông bà cũng tội nghiệp cho con cháu, và cho cả chính mình. Phải chi trong nhà có 2 đứa trẻ ngang ngang nhau, cũng đỡ buồn. Đàng này chỉ có mỗi mình nó, ông dạy cháu xếp origami các con thú, bà làm bánh, giả bộ rủ cháu giúp (cho hết ngày). Bánh thì quay qua quẩn lại, cũng toàn là bột: bánh bèo, bánh cuốn, bánh ú, bánh cam... Các youtuber đua nhau mở youtube riêng cho mình (kiếm chút tiền còm). Mỗi khi muốn làm món gì, bà Tâm nhìn vào số thời gian nhỏ xíu ở góc phải rồi mới xem. Tâm lý người ta thật kỳ, ở nhà thời gian dài "như thiên thu", mà cũng sốt ruột cho nhanh. Bà lúi húi làm bánh, còn ông thì cảm râm: món gì cũng bột, tiểu đường không ăn được. Vì vậy món gì bà cũng giảm bớt số lượng chỉ dẫn. Bà chỉ muốn giết thời giờ thôi mà, tay làm miệng ngâm Kiều: "*Mua vui cũng được một vài trống canh.*" Khi bị nhốt trong nhà, phụ nữ không "ca cẩm" như cánh đàn ông, hình như đàn bà quen chịu đựng hơn đàn ông, dù một thằng nhóc mới 5 tuổi (mai một nó lớn cũng thành đàn ông). Bây giờ nó không còn khóc lóc nữa, mà đứng ở cửa sổ dõi mắt ra ngoài, trông thật tội nghiệp.

Cô Dung và bà Tâm hình như bận rộn suốt ngày, người may vá, người nấu nướng. Nói may vá chứ thật ra là "vá", chứ không có may. Xứ công nghiệp, toàn đồ may sẵn, không cần may. Con covid có hoành hành cỡ nào, thì Amazon, EBay vẫn hoạt động như thường. Mà mua thêm đồ mới làm chi? Có tiếc tùng gì đâu mà cần đồ mới. Bố con ông cháu gì cũng toàn "may ô, tà lỏn", tóc tai bù xù như tổ quạ! Đàn bà, con gái coi vậy chứ dễ hơn, tóc dài thì lấy dây thun cột lại. Cô Dung và bà Tâm cứ nhấp nhòm muốn lấy kéo cắt cho thằng Vũ, ông nội cảnh cáo:

- Đừng đừng, không khéo lợn lành thành lợn què.

Ông Tâm cẩn thận cũng đúng thôi, chẳng thà đừng thử. Chứ nhớ cắt vào tai gây nhiễm trùng. Bây giờ chuyện vô bệnh viện rất khó khăn, chỉ những bệnh thật cần cấp như stroke, heart attack... nhưng chỉ duy nhất người bệnh được vào, thân nhân bị cấm tiệt, chỉ ở bên ngoài. Thậm chí khi bị sưng nướu răng, cô Dung rên rĩ gọi Nha Sĩ thì vẫn phòng đóng cửa, vô FaceTime cho Nha Sĩ xem, rồi đi lấy thuốc ở Pharmacy. Mọi thứ chỉ giải quyết tạm thời, chẳng biết tới bao giờ mới thực sự được chữa trị (lấy gân máu root canal).

Cái gì rồi cũng chán, nhìn cháu đứng lặng ở cửa sổ, thẩn thờ ngó ra đường, ai cũng buồn hiu. Mà sao ngày như dài hơn lúc trước, "nhất nhật tại tù, thiên thu tại ngoại". Ở mãi trong nhà cũng chẳng khác nào tù: tù túng!

Đã lác đác vài nơi gần nhà nghe tin có người ra đi vì covid, mỗi người nói một kiểu khác nhau. Hỏi thăm thân nhân càng hoang mang, không biết đầu mà lẩn. Có người nói nóng sốt, ho. Người khác bảo chẳng thấy gì, nhưng toàn thân ê ẩm rất kỳ lạ, người như mất hết trương lực. Trước kia nếu bị cúm cơ thể cũng đau nhức, nhưng không dữ dội như khi bị nhiễm Covid. Đến bệnh viện họ bảo chờ kết quả test, chứ không cho vào. Chỉ bảo về nhà uống thuốc cảm cúm (để trên quầy) và tránh tiếp xúc với bất cứ ai trong nhà. Đành chịu thôi. Vừa bị bó chân bó cẳng trong nhà, tai lại bị quấy rầy đủ mọi tin tức "loạn xạ ngẫu", ông nội của Vũ cũng phát điên, muốn hét thật to cho đỡ tức. Cứ quanh quẩn trong nhà như tù giam lỏng, cái án tử treo lửng lơ trên đầu, chả biết lúc nào nó chụp xuống đầu mình. Bạn bè cha mẹ anh em con cháu không ai được gặp ai, người thân mất cũng không được đi viếng. Bao nhiêu đôi uyên ương dự định làm đám cưới cũng đành hủy bỏ, chẳng biết đến bao giờ.

Ngày xưa trong 2 lần thế chiến, bom nổ âm ầm, người chạy tán loạn, máu đổ thịt rơi. Máy bay rợp trời, xe tăng sầm sập. Chiến tranh Covid im lặng như tờ, máy bay nằm ụ, xe tăng xếp xó. Không nghe bom nổ, đạn réo, mà người vẫn chết hàng loạt. 2 quả bom nguyên tử giết người cũng giới hạn về khoảng cách địa lý. Hitler diệt chủng bằng hơi ngạt cũng chỉ tới mức vài ngàn người một lúc, vì các lò để giết người cũng bị hạn chế về kích thước. Nhưng Covid 19, kẻ giết người vô hình, thì hoành hành vô biên giới, không chừa một nơi nào mà nó không có mặt. Trong lịch sử bệnh dịch, Covid qua mặt tất cả, chứng tỏ nó ghê gớm thế nào.

Để xoa dịu nỗi ám ức của thằng con, bố thằng Vũ chở cả nhà đi vô rừng. Xe chạy xuyên qua các cánh đồng trồng bắp, chạy lòng vòng rồi ra phố, ghé McDonald's mua cho thằng nhóc túi thức ăn, thế là tạm ổn một ngày. Cũng may bố mẹ làm việc ở nhà, nên chuyện học online của thằng nhóc không gặp trở ngại. Chứ lúc trước chỉ có ông bà với nó thì biết làm sao? Cuối cùng hy vọng đã vươn lên, đã có tia sáng len lỏi cuối đường hầm. Mấy đứa cháu làm ở nhà thương đã được chích vaccine, ông bà mừng rỡ gọi hỏi thăm. Dĩ nhiên hỏi về những phản ứng sau khi chích:

- không sao đâu ông.

Nó bảo giống như chích Flu mỗi năm, hay chích Singles vaccine (bệnh giời leo) cơ thể hơi khó chịu chút xíu, nhưng rồi sẽ hết. Không ai chết vì chích vaccine. Chỉ có người không chịu chích mới dễ bị nhiễm. Chúng ta hãy tin vào khoa học. Bao nhiêu công sức tim óc & tiền bạc mới có được thành quả ngày hôm nay. Đừng nghe tin đồn nhảm. Chúng ta là những con "cá mắc cạn", tức là những con cá bị quăng lên bờ, nhưng vẫn còn ngáp ngáp sống. Vaccine là nguồn nước hồi sinh, cá lại tung tăng bơi lội như thưở nào.

Mọi thứ sẽ trở lại bình thường, sau cơn mưa trời lại sáng. Còn sống là còn hy vọng.
Hoan nghênh vaccine.

Lại thị Mơ